

Místo konání	IPR Praha Velký sál budovy A Amfiteátr CAMP	Datum	25. 10. 2019
Věc	Zasedání GR		
Přítomni	viz prezenční listina		
Zpracoval	Mgr. Martina Váchová, MSc.		

Předmět záznamu: Zasedání Gremiální rady IPR Praha na téma zpráva monitorovací mise UNESCO

Program: viz příloha

1. Zahájení, seznámení s programem

Téma dnešního zasedání, zpráva monitorovací mise UNESCO, bylo diskutované včera v médiích. Jedná se tedy o téma velmi aktuální. Moderátor zasedání Petr Návrat připomněl poslání Gremiální rady, uvedl přehled členů a představil program zasedání.

2. Příspěvky

Ondřej Boháč, ředitel IPR Praha

Rámcové shrnutí zprávy UNESCO

- je to méně o UNESCO, více je to o nás tady → nejsme schopni se dohodnout
- měli bychom se zaměřit na kompromis na zadání regulace památkové zóny
- vrstvení bylo jedním z důvodů, proč se Praha na seznam UNESCO dostala
- ve zprávě se vůbec nevyskytuje problém masového turismu → jestli něco ničí identitu Prahy, ve vztahu ke světového dědictví, je to právě masový turismus → ocenili bychom doporučení i v tomto směru
- problém komercializace pojmenoval i šéf UNESCO
- lidé ve městě vytvořili mimořádnou hodnotu → právě ta vytvořená identita ale nakonec vyhnala autentický život z této části města

Kristina Ullmannová, vedoucí Kanceláře veřejného prostoru, IPR Praha

Investorská soutěž na Pankráckou pláň

- chceme postupovat tím nejlepším možným způsobem pro město
- chceme po Gremiální radě zhodnotit, zda má IPR Praha takto dále pokračovat
- soutěž vyhlášena soukromým investorem → IPR Praha spolupracoval s investorem, aby usměrnil jeho činnost s ohledem na veřejný zájem
- vyzváno 11 architektonických týmů
- porota složena z velmi renomovaných jmen
- celek těch návrhu směřoval k vyšší hladině zástavby
- v podmínkách byla jako jeden z cílů dotvořit panorama Pankrácké pláně

- porota na vítězném návrhu ocenila práci s parterem, vnitřní dvůr, práci s hmotami
- návrh Rezidence Kavčí hory se nachází západně od tzv. pentagonu

*Jaromír Hainc, Ředitel sekce detailu města, IPR Praha
Rozvoj Rohanského ostrova*

- popis procesu proměny Rohanského ostrova v čase
- sekce A – investorská soutěž
 - vyzváno 9 architektonických studií
 - v porotě workshopu autor územní studie pan arch. Hnilička
 - IPR Praha členem poroty, aby mohl ovlivnit podobu návrhu
- snaha, aby byla potvrzena různorodost architektury v jednotlivých blocích
- kolem osy Libeňského mostu navržena vyšší zástavba
- návrh měl umožnit, aby do toho území mohl vstoupit most, ale městotvorným způsobem

reakce členů Gremiální rady a hostů na prezentaci

Kateřina Bečková: K procesu přípravy soutěže na Rezidenci Kavčí hory – ohrazuji se proti tomu, že nebylo známo, kolik má být výška mimo oblast tzv. pentagonu. Možná to v minulé UNESCO zprávě nebylo definováno tak explicitně, ale vědělo se to. Je to rozdíl mezi duchem a literou. Spíš to někdo nechtěl vědět. Komentář k prezentaci pana ředitele – město má říct, jestli chceme v UNESCO zůstat. Pokud ano, musíme se podřídit doporučením, nebo budeme jednat o kompromisech. Pokud chceme jednat, musí to být vstřícné jednání, ne truc. Prosím o vyjádření zástupců města.

Petr Hlaváček: Byl jsem přítomný u mise, kromě setkání s klubem Za starou Prahu. Mrzí mě, že se na tomto setkání nepodařilo obhájit smysl výškové regulace, i když o to prosil. Zpráva UNESCO vyžaduje legitimní diskuzi. Říct jen ano, bez výhrady přijímáme všechna doporučení, to by nebylo správné. Cesta je snaha o moudrou dohodu. Udělám všechno proto, aby se to odehrálo. Nejsme na seznamu k vyškrtnutí, hledáme přece cesty k nápravě a rozumné dohodě. Bohužel některé jiné části společnosti ale vytrvali v až agresivním tlaku.

Rostislav Švácha: Nepamatuji si přesně, proč jsem se tehdy jednání klubu nemohl zúčastnit. Nicméně stanoviska Klubu za starou Prahu jsou všeobecně známá, opakujeme je pořád dokola. Nepřejeme si, aby pražské panorama narušovaly věžáky. Zaujal mě detail s Kavčími horami, a to, že věžáky už byly v zadání soutěže. Jako přes kopírák se to opakuje teď na Žižkově. Pražské orgány by měly zasáhnout už v zadání a říct, že je špatné.

Petr Hlaváček: Z poroty na Žižkov jsem odstoupil, protože soutěž není v souladu se stávajícím územním plánem ani návrhem Metropolitního plánu. Bohužel česká společnost si hned na začátku řekne, že s něčím nesouhlasí. Umění je si říct, na čem souhlasíme, na čem se shodneme, a že jsou sporné tři či čtyři lokality. Dohodu děláme ve vymezeném času a prostoru. Od důležitých lidí se dozvídám, že je výškovou regulaci v Metropolitním plánu je třeba celou přepracovat.

Kristina Ullmannová: Necitovala jsem přesně z podmínek zadání soutěže. Jako první kritérium bylo sice dotvoření panoramatu, nicméně nebylo to formulováno tak, že to musí být výškové stavby.

Michal Anděl: Jsem vděčný za úhel pohledu, který představil pan ředitel. Jestli jsou někde věžáky nebo nejsou, je pro mě jako pro občana jedno. Pro mě je důležitější co je pod nimi, jestli to tam žije. Centrum nežije, žijí čtvrti jako Vinohrady, žijí Dejvice. Musíme se také bavit o tom, co se děje pod těmi věžáky. Cílem není, aby lidé odjeli, ale aby to žilo pod tím.

Petr Návrat: Jak daná čtvrť žije je také důležitý faktor při lákání investorů, zaměstnavatelé chtějí pro své zaměstnance čtvrti s atraktivní nabídkou života po pracovní době.

Pavla Melková: Téma trdelník je příklad, na kterém se dá ukázat, jak lze dosáhnout nějaké dohody. Musíme vědět, co chceme, není důvod s UNESCO nevyjednávat sebevědomě.

Jaromír Hainc: Skalický trdelník je chráněná značka EU.

3. Přestávka

4. Veřejná diskuze

Petr Návrat: Omlouvám pana ředitele Boháče, který musel jet dát rozhovor a pana náměstka Hlaváčka, který má jednání. Později se k nám ale oba zase připojí.

Vladimír Brož: Všímám si toho, že ta naše diskuze i potom ta uzavřená se stočí k těm výškovým stavbám. A myslím si, že je to nevyhnutelné. Opět se tu prezentují dva takové extrémní názory – výškové stavby buď ano, nebo ne. A když se bavíme o Kavčích horách, tak mi přijde, že návrh pana arch. Pleskota je maximálně pokorný a je to maximálně pokorné řešení té situace. Jsem tedy překvapený to razancí toho odmítání a pomyslným grilováním toho projektu. Protože pokud je toto vnímáno jako extrém, tak pro mě to extrémní není. Je to velmi citlivé a očekávám další diskuzi.

Kateřina Bečková: Budu reagovat jen krátce. Nejde o to, že bychom návrh pana arch. Pleskota považovali za špatný. Jde o to, že rozšiřuje tu hradbu výškových budov na tom horizontu. Jde jenom o to.

Jindřich Smetana: Na mě nejvíce zapůsobila fotka z Jiráskova mostu nahoru, kde se tyčí jakési torzo, které buď mělo být zbouráno, anebo pokud tam je, tak se k tomu musíme nějak postavit. Abychom se vůbec dorozuměli, tak nám chybí to, čemu Angličané říkají teorie kontrastu. Ten kontrast, který tam tvoří torzo, co tam je, tak je špatně. Ale s tím uděláme něco, pouze pokud tu kompozici citlivě dotvoříme tak, aby to nepoškodilo památku, popř. tomu dáme ještě nějakou přidanou hodnotu. V tomhle seskupení solitérů, které tam dnes je, nikdy nedosáhne toho, aby to pro tu památku nebylo zraňující. Když se tam dá patřičná hmota, tak ten kontrast nebude zraňující a naopak to otočí tu situaci. Jde o měřítkový

kontrast, tonalitu atd. Příspěvek v soutěži na Kavčí hory jednoznačně směřoval k dokomponování panoramatu.

Rostislav Švácha: Nikdo mě nemůže obvinít z toho, že nemám rád autora vítězného projektu na Kavčí hory. Myslím si ale, že i velký architekt, a já si o něm myslím, že je velký architekt, se může dopustit chyby. A v tomto případě se jí dopustil. Souhlasím s tím prvním, co říkal Jindřich Smetana. Už dnes to uskupení mrakodrapů na Pankráci vypadá strašně, působí to depresivně. Nemyslím si ale, že by stavba dalších věžáků tuto chybu napravila. Když už jsme tu chybu udělali, tak ji nechme tak jak je a neumocňujme ji stavbou dalších věžáků na tom místě.

Petr Návrat: Vztáhnul bych diskuzi ještě více k tématu. Měli jsme odprezentovány dva procesy, jak město pomáhá investorovi území, které určuje charakteristiku Prahy. Zeptal bych se Gremiální rady, jestli jim ty uvedené příklady přijdou jako nápomocné? Jestli tohle je ta cesta, nebo jestli by to IPR měl dělat jinak? Připomínám, že oba projekty vycházely z platných územně-plánovacích dokumentací. Bavil bych se spíše o těch procesech než o těch konkrétních projektech a jejich autorech. Jednoho z nich máme dnes tady a už avizoval, že se této diskuze nebude účastnit, jelikož není úplně nestranný.

Lada Kolaříková: V Paříži v 70. letech postavili věžák 200m vysoký. Vyvolalo to nevoli a Paříž pak vydala zákaz výškových staveb. Říká se, že nejkrásnější pohled na Paříž je z toho věžáku, protože on sám není vidět. Paříž si ale nakonec našla místo, kde ty budovy stavět chce – La Défense. Je to na nejvýznamnější ose. Tak se k tomu postavil i Metropolitní plán, který pečlivě zkoumal místa, kde by se mohly stavět vysoké domy. Samozřejmě je možné vést diskuzi nad tím, jestli ta místa jsou zvolená dobře. Mě osobně ale přesvědčil. Závěry mise UNESCO považují za subjektivní.

Jan Jehlík: Souhlasím s Ladou Kolaříkovou. Máme rádi, když někdo říká, co se nesmí. Proces vzniku Metropolitního plánu a transformace IPR mi dává ohromný smysl. Strašně málo lidí ví, že jsou někde výškové stavby. Ale vnímáme ten život, intenzitu a srozumitelnost, že jsme schopni se v tom městě orientovat. Fotografie jsou demagogické, bavíme se jen nad vizualitou města a rezignujeme na další atributy. Tím ukazujeme, že jsme vlastně neprofesionální. Soutěže mají mít v zadání, že to má mít v tom městě smysl. Návrh Josefa Pleskota zvítězil, protože měl v sobě návrh života. Soutěž se mi nicméně nelíbila, protože jsem postrádal širší propojenost s okolím. V té lokalitě je všechno jako by omylem. Na to nemůžeme rezignovat. Nevnímám, že Pankrác je vysoká. Přitom tady se to objevuje jako tragédie.

Pavla Melková: Je to hlavně o vyjednávání, zpráva UNESCO nás staví před to, že musíme najít shodu mezi sebou. Z doby, kdy jsem byla členkou Rady památky, máme v pentagonu 60-70m. UNESCO nám dalo prostor, abychom si řekli výšku. Prostor pro to hledat shodu, ještě je. Bez toho nelze jít do vyjednávání. Také chceme sledovat hodnoty, které definuje UNESCO. Je zavádějící, že argumentaci začínáme ve stylu vadí vs. nevadí. Neptáme se, proč je to dobře? Proč tam mají výškové stavby být? Co přinesou dobrého? Kritérium by nemělo být jen, zda vadí panoramatu, ale jak je to z pozice člověka, který se na ní dívá.

Rostislav Švácha: Vizualita má politický rozměr. Zprávu hodnotím jako objektivní. Na Metropolitním plánu objevila „čertovo kopýtko“, které se týká výškové regulace. Metropolitní plán obsahuje mnoho dobré práce, např. snaha o určení charakteru lokalit. Jedná se však o dílo architekta, který má umělecké ambice. To zpráva UNESCO velmi dobře postihla tím výrazem „malířský“ a „malovat panoramata“. Protože jediným možným nástrojem jsou ty výškové budovy. Umělecky můžete město tvarovat jen tak, že budete měnit výšky domů. Ta metoda vede k tomu, že v některých místech Prahy jde nahoru a musí jít nahoru, aby vytvořil nová panoramata. Já si vážím těch uměleckých ambic, doposavad město vytvářeli dopravní inženýři, ale problém spočívá v tom, že k tomu potřebuje změny těch výšek. Považuji to za problematické místo Metropolitního plánu.

Jaromír Hainc: To jakými procesy přijímáme ve výsledku tu stavbu, určuje nejen ta politická reprezentace, ale i ostatní aktéři řízení a celkové legislativní nastavení. Říct, že za to jaké máme město, mohou jen politici, to je trochu zjednodušení celé té věci. K tomu Metropolitním plánu, nemyslím si, že bychom při jeho tvorbě přistupovali jen na základě vizuálních parametrů, abychom pouze dokončili kompozici Prahu. Většina míst je navržena do debaty, abychom si řekli, kde chceme mít větší hmotu, ale i aktivitu, denní i noční, aktivitu práce a pobytu lidí ve městě. Má být diskuze, jestli jsme ta místa identifikovali správně. Je potřeba říci, že musí jít o jasnou metodu, která bude nediskutabilní v procesu povolování staveb. Protože plán je nástrojem k povolování. Debata o konkrétní podobě těch staveb to je věc územního řízení. Metropolitní plán nedotváří tu kompozici do detailu. Nechápu pak, proč je ten přístup označován za špatný.

Rostislav Švácha: Neříkám, že je to špatný přístup, ale že je to problematické.

Jindřich Smetana: Předmětem ochrany by měla být i ochrana autentického života. Vizualita je parter, bližší scenerie, scenerie a panorama. To je jedno z možných dělení. Mám pocit, jako kdybychom se bavili jen o tom panoramatu. Protože když se bavíme o té bližší scenerii a scenerii, tak tam tu kompozici tvoří nižší i vyšší baráky. Musím jen říct, že někdy i 5 patrový barák umí být pěkně vysoký. A někdy 20 patrová budova je v té kompozici jen tak tak. Je to vždy v souvislosti všech těch okolností, které si nosíme uvnitř. Máme to nějak zažité a my víme, co se odehrává uvnitř, my nevidíme jen to panorama.

Jan Jehlík: Pojdme si hrát se slovy. Jestli je špatně ta metoda, jak definuji výškovou hladinu? Nejsem žádný Romanův obhájce, ale rozumím tomu tak, že v měřítku územního plánu v možnostech, který dává stavební zákon, mám dva nástroje – pohledový (nějak komponuji horizont) a čtvercový rastr. Když dáme čtverečkovou síť, tak tím ilustrujeme něco, co je neabstrahovatelný, proměnlivou morfologie. Protože výšku nemůžu vázat na bloky ani plochy, proto na to Metropolitní plán přikládá rastr a pracuje s půdorysným průmětem. Můžu říct: dělej si menší oka, větší oka v tom půdorysném průmětu, ale jiný nástroj prostě není. Nebo to dělej na lokality, ale to za sebe říkám, že je to úplná kravina. Nebo v těch namalovaných plánech udělej ten tvar jinak. Ale říkat, že je to blbě, to umí každý truhlík. Pokud má být ta metoda upravena, tak od toho je projednávání územního plánu, to je normální. Ale dehonestovat tu věc paušálně, to je strašně nefér.

Rostislav Švácha: Snad nemyslíte mě, že jsem to dehonestoval. Já jsem právě mluvil o Metropolitním plánu jako o velmi hodnotném.

Jan Jehlík: Ale metoda stanovování výšek je napadaná. Není napadána metodicky nebo nahrazována jinou metodou. Žádný územní plán doteď výšky stanovit neuměl. A UNESCO to řeklo – dělejte si podrobnější plány. Mi všechno rveme do toho územního plánu. Návrh nového stavebního zákona pokračuje tímto směrem – řekněte všechny pravidla v územním plánu. To lze za jediné podmínky, že zvolíte znovu bolševiky a budou to tady všechno řídit. Celá Pankrác potřebuje mít podrobnější plán, který bude mít logiku vnitřního života, bude v nějakém vztahu k památkové rezervaci. Tuhle vrstvu vůbec nemáme a nenahradíme jí celým územním plánem. My tam nemůžeme mít tolik informací, protože bychom ho zahltli a nic se tady nestane. Dneska se nestaví byty, nic se nestaví, protože je každý chytrý. A jestli ta metoda je špatně, tak ať někdo řekne v čem je blbě ta metoda.

Michal Anděl: Navázal by na paní arch. Kolaříkovou. Défanse se stala fascinující čtvrtí, ale není jen čtvrtí vysokých budov s drahými byty, jsou tam také různé instituce a kulturní instituce. Neuvědomuji si, že by se na Pankráci nějaká instituce, za kterou by přišli i jiní lidé chystala. Pokud tam vzniknout pouze luxusní byty pro majetnou klientelu s výhledem na Prahu a nic co by přitahovalo lidi, tak si myslím, že to také není úplně dobře.

Petr Návrat: Než dáme slovo publiku, tak mě ještě napadá jedna otázka. Máme tady tu zprávu UNESCO, jak se k ní postavit, co si z ní vzít, co nám ta zpráva dává a jak s tím naložit?

Jaromír Hainc: Ze zprávy UNESCO chápu, že jinde než na Pankráci je ta mřížka v pořádku. Jen by se mělo přihlídnout k tomu, co se děje v tom centru. A ještě tedy skutečně říká, že by bylo dobré mít podrobnější plány v měřítku 1:5000, což nově podle stavebního zákona může být územní plán s regulačními prvky. Podrobnější plány by měly být součástí těch nástrojů, které město používá. V tom větším měřítku bychom měli pracovat s těmi několika lokalitami a bavit se o tom kontextu, jak vznikají. S tím jsme při práci na Metropolitním plánu počítali. Jak s tou zprávou bude naloženo? IPR společně s OPP, pražskými památkáři a MHMP, protože za UNESCO je zodpovědná i paní radní Třeštíková za kulturu, budeme odpovídat a informovat o tom, jak postupují práce na Metropolitním plánu a ostatních projektech. Ostatně už na podkladě té zprávy město přehodnocuje a upravuje postupy v transformačních lokalitách. Zpráva bude za nás jako za město předána na Ministerstvo kultury a to ji předá dál. Myslím si, že už dochází k intenzivnější komunikaci a spolupráci mezi Prahou a Ministerstvem, tak abychom předcházeli různým nedorozuměním a tomu, že spolu uvnitř naší české kotliny nekomunikujeme. Dovolím si ještě krátký komentář k samotnému textu, v porovnání se zprávami a analýzami jiných mezivládních organizací mi v textu chybí odkazy, reference a citace. Což by měl být běžný standard.

Kateřina Bečková: Jak s tou zprávou máme naložit, zněla otázka. Máme jednat, jednat a jednat. Ani se stavět tvrdohlavě na odpor, ani se plně podřízovat. Zpráva je důsledkem toho, že Praha v minulých letech s prominutím kašlala na kontakt s UNESCO. Paní arch. Melková byla členem Rady světové památky, já jsem tam chodila jako stálý host, takže víme, jak se

tam projednávala ta záležitost kolem Kavčích hor a dalších. Praha nebyla ochotná udělat vstřícný krok směrem k UNESCO. Byl ta vyloženě odpor ze strany OPP MHMP. Tohle se musí uvolnit, ať si každý o té zprávě myslí, co chce, že tam jsou třeba hlouposti, nebo že nám nemůže nikdo nic nařizovat. Ta zpráva je tady, je to vážná věc, závazek Prahy a státu.

Dotazy veřejnosti:

Tibor Vansa (Pirátská strana, MČ Praha 4): Jsou to pouze doporučení, ano, nic nám nenařizují. Ale měl by to být partnerský vztah. Praha UNESCO podvádí. Říká, že na Pankráci nechce stavět přes 100m, ale v Metropolitním plánu je to pořád namalované. Zadání soutěže bylo, že tam mají být subtilní solitérní budovy s max. výškou 109m. Nejsem architekt, jsem matematik, ale s takovým zadáním není překvapivé, že architekti přijdou se subtilními výškovými budovami. Není pravda, že je to v souladu s územním plánem. Objem tam nevychází. Hlavní město neudělalo nic proto, aby soutěž byla v souladu s naším závazkem UNESCO. K výškové regulaci různé organizace podávaly své připomínky. Problém je, že hlavní architekt chce vystoupit z UNESCO. Pracuji v nejvyšší budově na Pankráci v 18. patře. Zahraniční firmy sem nechodí kvůli výškovým budovám. Naši výjimečnost si musíme uchovat.

Petr Návrat: Padlo tady několik tvrzení, asi nejdůležitější z nich, že už v tom zadání soutěže bylo těch 109m.

Jan Jehlík: My tady nejsme ani za město, ani zadavatel té soutěže. Pokud my máme odpovídat, tak potřebujeme dotaz, na který jsme kompetentní odpovědět. My Vám nebudeme říkat své pocity.

Tibor Vansa: Chtěl jsem vyjádřit jen svůj názor a od Gremiální rady slyšet, jak uzpůsobit nový Metropolitní plán a jak nastavit výškovou regulaci, abychom mohli s UNESCO vyjednávat, že tam chceme zůstat. Chtěl jsem jen uvést souvislosti, abyste slyšeli všechny informace, než budete rozhodovat.

Jan Jehlík: To je samozřejmě v pořádku, jen jsem nezavnímal otázku na Gremiální radu.

Denisa Holajová (Pražský deník): Máte nějaký návrh nebo příspěvek k tomu jak se postarat o to, aby architektonické soutěže nepřispívaly k tomu, že Praha a vedení města nebude ve vleku developerů? Vycházím z toho příkladu soutěže na Kavčí hory a byl tu zmíněný i žižkovský Telecom. Soukromý investor uspořádá soutěž, dá tam takové zadání, pozve zahraniční architekty, což se určitě shodneme, že je dobře. Ale ti zahraniční architekti nezkoumají, že to zadání je v souladu s územním plánem nebo s požadavky města. Dle mého soudu se tím město dostává do vleku toho developera. Mluvili jsme ráno o Žižkově, pan náměstek Hlaváček tady řekl: „S návrhem paní arch. Jiříčné se neztotožňuji.“ Vzbuzuje to ve mě dojem, že to přichází až ex post. Můj druhý dotaz, mám takovou zdvořilou žádost o vyjádření pana arch. Pleskota. Zaznělo tady, že pan arch. Pleskot se diskuze neúčastní z důvodu, a teď si nemyslím, že jde o nějakou novinářskou zkratku, podjatosti. Je to přítomnost tady v tomto projektu. Je zároveň předsedou Gremiální rady. Samozřejmě

členové Gremiální rady jsou praktikující architekti a figurují v nějakých projektech. Můj dotaz na pana arch. Pleskota je, zda se domnívá, že by měl být skutečně předsedou Gremiální rady? Protože když se diskutuje takhle důležité téma a on se diskuze nezúčastní, tak mi to přijde závažné.

Jan Jehlík: Byl jsem porotce a při přípravě tolika zadání soutěží, že si dovolím reagovat jako první. To co říkáte, působí naprosto logicky. Půlka mého já to cítí stejně. Má se připravit zadání a to se má dodržet. Jenže soutěže byly taky po celém světě od věky věků k tomu, aby ověřily krajní hodnoty nebo projevy, které neumím dát do zadání, protože prostě nevím. Soutěže jsou často, aby ukázaly možnosti, co to území zvládne. Následně dochází v demokratické společnosti k takovýmto reakcím. A to je normální. Ale kdybych to nezkusil, tak to nikdy neuvídím. Soutěže mají, buďto vím a omezím, nebo nevím a testuju to dál a dál.

Lada Kolaříková: IPR se nepodílel na soutěži na Žižkov, ani na zadání, ani na tom procesu. Mohl se toho zúčastnit, protože o tom území má svou představu. Je mi líto energie a financí, kterou do toho ten investor vložil, protože výsledek neodpovídá představě města. Vůbec tady nejde o výšky, jde tu o celkové napojení na okolí. Myslím si, že je to promarněná šance toho investora. Bylo bychom rádi, kdybychom se toho mohli zúčastnit od začátku.

Pavla Melková: Kromě klasické architektonické soutěže o návrh je tu ještě druhý legitimní způsob a tím je soutěžní workshop. Liší se od soutěže tím, že architekti nepracují v tajnosti. Součástí procesu jsou setkání, kde mohou být všichni, kteří do toho vnesou důležité informace. Je to skutečně dialog. Třeba Karlovo náměstí, je to pravdu dialog, který vede k realistickému návrhu. Všechny ty návrhy se řeknou v rámci toho procesu a ne až je návrh hotový na stole.

Kateřina Bečková: Krátce a jednoduše, žijeme v demokratické zemi, tak proč by si developer nemohl udělat svou soutěž a její výsledky medializovat, tak jak to udělal Central Group? Může to používat jako marketingový tah. Já jsem to takhle pochopila.

Jindřich Smetana: Nemí možné vytrhnout jen jeden parametr, třeba jenom výšku. Tam byla zadaná i celková výměra podlahových ploch. Mluvím o Pankráci. Buď to může být nízký a tlustý, nebo štíhlý a vysoký. To je interval daný tím podílem. Přesně v tomhle se mohli pohybovat ty architekti. Neviděl bych tedy nic odpuzujícího v tom, že převaha architektů zvolila to vyšší řešení. To co tvoří kompozici, to je střešní reliéf. Jakmile zadáme nějakou jednotnou hladinu, tak je to umrtvení.

Petr Návrat: Druhá část dotazu směřovala na pana arch. Pleskota.

Josef Pleskot: Na přímou otázku přímá odpověď. Neomlouvejte se, není to nezdvořilé. Když jsem byl navržen, abych se stal předsedou, tak jsem vznesl otázku, jestli si členové uvědomují, že s mojí osobou bude vždycky spjat nějaký problém. Protože jsem architekt, který pracuje, tvoří. Nutně se včera, dnes nebo zítra do nějaké zakázky dostanu, protože ji nebudu odmítat, protože jsem předsedou Gremiální rady, ale protože mě buďto zajímá nebo nezajímá. O Pankráci si dlouhodobě myslím, že má být dotvořena. Myslím si to stejně

dlouho, jako si pan profesor Švácha myslí, že nemá být dotvořena. Z tohoto důvodu jsem se do té soutěže chtěl zapojit, ne protože jsem usiloval o zakázku, ale protože jsem chtěl do té diskuze vstoupit. Cílem návrhu bylo nastolení uklidňující linie. V tom je možná vnímána ta pokora, i když já nejsem úplně pokorný člověk. Naprosto nejdůležitější je ten vztah k okolí a ostatní zástavbě. Zmínil jsem všechny negativní skutečnosti, které mohly ovlivnit volbu moji osoby za předsedu, včetně právě toho, že jsem tu soutěž vyhrál, protože to už se vědělo. Bylo jasné, že v rámci Gremiální rady bude o těch výškách a Pankrácké pláni diskutovat. V tomto případě budu vždycky v určitém střetu. Přesto mě teda členové zvolili.

Denisa Holajová: To ale nebyla reakce na současnost.

Petr Návrat: Nechal bych reagovat pana Šváchu.

Rostislav Švácha: Musím dát zapravdu Josefu Pleskotovi. My se o tom Pankráci bavíme opravdu hodně dlouho, třeba 25 let. Víím, že on je zapáleným stoupencem dostavby Pankráce. Už velmi dlouho zastává toto chybné stanovisko. K té druhé otázce. Myslím však, že Josef Pleskot je rozhodně mužem na svém místě. Mrzelo by mě, kdyby tlaku médií ustoupil, kterému je vystaven a kdyby měl z pozice předsedy Gremiální rady odejít, to já bych asi odešel také. To znamená, že by v mém případě Gremiální rada přišla o nejvášnivějšího odpůrce mrakodrapů v Praze.

Pavla Melková: Josef Pleskot má pravdu, opravdu nás přemlouval, ať ho nevolíme předsedou. V podobné situaci je většina z nás, pokud jsme praktikující architekti. Ta otázka pořád zní, jestli v Gremiální radě mají smysl lidé, kteří mají zkušenost z praxe, to znamená, že do toho vnesou nějaký moment, anebo jestli by byla smysluplnější, kdyby v ní byli teoretici, kteří se nikdy nedostanou do střetu zájmů. Pak by ale chyběl určitý úhel pohledu. Chtěla bych ale trochu připomenout, že ta zpráva UNESCO věnuje výškám jen malou část, mluví se tam o spoustě dalších věcech, např. humanizace magistrály. To je přinejmenším srovnatelné téma s panoramatem Pankráce. Mluví se tam o řece, o otázce plavební komory. Trošku mě mrzí, že se pořád točíme kolem výšek na Pankráci, přitom tohle nás možná čeká dřív a je důležité mít na to názor.

Ladislav Lábus: Já na to navážu. Mám trochu pocit, že se pohybujeme v kruhu, jako kdyby ta zpráva mluvila jen o Kavčích horách. Už nevěřím náhodám. To, že včera vznikl mediální humbuk, možná souvisí s tím, že máme dneska Gremiální radu, která se tím měla zabývat. Ten mediální humbuk je způsobený tím, že se i špatně interpretuje ta zpráva a dělá se z ní poplašná zpráva. To jsou interpretace lidí, kteří znají zprávu UNESCO velmi dobře, ale používají ji jako kladivo na čarodějnice. Nevěnují se jí v její celistvosti. Chtěl jsem tady upozornit, teď je v Mánesu výstava Architecture week, kde jsou modely plánovaných developerských projektů v Praze. Opravdu nechápu problém na Pankráci, já tam žádný nevidím. Ale v Praze se chystá několik projektů, kde je 2x vyšší hustota zástavby než by tam měla být, třeba na Bořislavce nebo jinde. Ale to nikoho nezajímá, protože to nemá 60-70m. To jsou věci, které by neměli projít a ty baráky Josefa Pleskota na Pankráci jsou naprosto neporovnatelné. My se tady o tom bavíme a bereme to město jako kulisu, kulisu kolem těch trdelníků.

Vít Janoušek (Sdružení Občanská iniciativa Pankráce): Jedna poznámka, děkuji za podněty k tématu život na Pankráci. Velice oceňuji poznámku o autentickém způsobu života. Byl bych velmi rád, když obyvatelé Pankráce nebudou považováni za kulisu na horizontu Prahy. Rád bych, aby se věnovala pozornost tomu, že uprostřed pankráckých sídlišť vznikla výstavba, která tam nikdy neměla být. A to proto, že ty stavby vznikly s tím, že by měněn územní plán a byly navyšovány kódy koeficientů míry využití území. Hochtief tam měl F, když měl stavět housenky, dal si G. Central Group teď žádá I. Kdyby to tam mělo být, tak ať se vejdou do F, tak jak to tam bylo předtím, a nemáme problém. Ať tam postaví normálních 8 pater. Druhá poznámka – soutěžní návrh byl nejsubtilnější, ale to co šlo do územního řízení, to vypadá jinak, to ztloustlo. Ono se to zmenšilo asi o dvě tři patra, aby se to vešlo do toho limitu UNESCO. Ty věže ztloustly, už nejsou subtilní, už to vypadá jinak. Pak jen upřímně doufám, že chceme zůstat v EU a z té nebudeme vystupovat, tak platí přece transpozice EIA do české právního řádu, platí mezinárodní úmluvy, mezinárodní ochrana o kulturním a přírodním dědictví. Byla ratifikována ještě federálním parlamentem. Praha žádala Ministerstvo kultury, jestli se smí ucházet o statut památky. To má nejen práva, ale také povinnosti. Práva a povinnosti jsou spjaté, to jste snad všichni měli na vysoké škole. Dovolím si poznamenat, že to co říkal dříve pan radní Vansa, je pravda a naprosto to odpovídá tomu statutu. Odpověď, že se vás to netýká, prosím přečtete si statut. Na tohle přesně máte odpovídat. Jste poradním orgánem ředitele IPR. Máte mu radit v podstatných koncepcích, aby se rozhodoval správně. Jste nezávislý orgán, to respektuji. Tohle byly přesně otázky na to, co by měla Gremiální rada posuzovat.

Jaroslav Hainc: Chtěl jsem ještě reagovat na to, jestli je legitimní ten projekt diskutovat, když je tady pan arch. Pleskot. Přijde mi, že tím, že jsme takto zvolili ten program a nebáli se o tom diskutovat, protože jsme věděli, že bude určitá konfrontace, tak mi to přijde legitimní přístup. Je to nějaká míra dospělosti nás všech, že jsme schopni se o tom takhle normálně bavit. Jsou-li členové Gremiální rady lidé praktikující, je jasné, že se tomu nevyhneme. Nemuseli bychom na to být pořád tak alergičtí. Důležitá věc ještě k Metropolitnímu plánu, jakým způsobem je zpracováván, a to by pan zastupitel Vansa měl vědět. Zpracovatel odevzdal pořizovateli, pořizovatel vypsál společné jednání a obdržel připomínky, které byly seřazeny a teď probíhají jednání s dotčenými orgány, s městskými částmi. A pak do toho vstupují ještě další aktéři. Veřejný zájem by se měl utvářet právě v té diskuzi. To, že jsme v UNESCO, neznamená, že chráníme víc. Znamená to, že jsme se přihlásili, že budeme využívat nástroje, které máme k tomu, abychom tu památku chránili. My jsme nepřijali žádné další věci, které by z UNESCO vyplývaly. V procesu projednávání Metropolitního plánu bude potřeba zohlednit nejen památkovou péči, ale i ostatní zájmy, definované jinými zákony, chráněné jinými mezinárodními úmluvami. V tuto chvíli Gremiální rada může dát doporučení panu řediteli, ale ten je musí prodiskutovat se zpracovatelem a ti je musí zvážit vůči dalším připomínkám Ministerstva kultury, Ministerstva životního prostředí, občanů a vlastníků. Je to složitá věc a jsme v procesu té diskuze.

Petr Návrat: Tak už jsme v procesu té diskuze, moc děkuji. Pan ředitel přišel a chtěl by něco říct.

Ondřej Boháč: Omlouvám se, nebyl jsem u těch předchozích otázek, měl jsem nějaké jiné povinnosti. Chtěl bych reagovat na to téma střetu zájmů. Připadá mi to jako naprosto absurdní a nedospělé téma v tomto případě. Gremiální rada je poradní orgán ředitel IPR. Za stanoviska IPR ručí ředitel, já je podepisuji. K poradnímu orgánu přihlížím, ale také nemusím, to zaprvé. K projektu Rezidence Kavčí hory se IPR naposledy vyjadřoval v r. 2017, kdy pan arch. Pleskot nebyl předsedou Gremiální rady. Pokud by došlo na hlasování o projektu, v kterém někdo z členů Gremiální rady figuruje, tak se zdrží hlasování. Není to první ani poslední případ, kdy člen Gremiální rady je k nějakému projektu vázán. To je normální demokratický princip. Stejně jako v zastupitelstvu zastupitel zvedne ruku „mám střet zájmů, nevyjadřuji se“. Myslím si, že jakákoliv další diskuze na toto téma je absurdní. To je jako kdybych Vám říkal, že jste ve střetu zájmu, protože tam bydlíte. Nám se jedná o celoměstský zájem a vy na to hledíte úzce jen z toho svého pohledu, protože tam bydlíte. To je přeci úplně stejně absurdní. Prosím toto téma jednou provždy opustme, děkuji.

Jiří Gebert (architekt): Jaký vliv bude mít Gremiální rada, která si dneska celkem tak rozporuplně povídala, na tu odpověď UNESCO? Tahle Gremiální rada, to jsou jen samí architekti. Otázka, jestli zůstaneme v UNESCO, to je polická otázka. Mě tady chybí politická reprezentace, která bude součástí té odpovědi. Jak bude formulována ta odpověď UNESCO? Kromě toho mě strašně mrzí, že se tady zase mluví jen o architektuře. To město není jen, jak ty domy vypadají, jaké siluety. Je to přece také o tom, že tady máme nějaké hráče a to jsou developeri. Já jsem se jednou s jedním setkal, který mi řekl: „Pane Geberte, vy si myslíte, že město jsou parky, ale město jsou domy.“ Aby se nezapomnělo, že je tu silná lobby těch, kteří disponují finančními prostředky a tvrdí, že město nejsou parky, ale domy. Potom jsme skutečně někde vedle. Jaký vliv bude mít takhle zpráva na celkovou podobu Prahy, na to jak se připravuje ten plán? Jestli budeme třeba schopni využít ty brownfieldy pro nějaké výjimečné věci jako jsou parky, ne světovou architekturu. Pořád se mluví o světové architektuře a najednou dostaneme ťafku od světa a nechceme ji přijmout. Světová je Praha už dneska a žádnou Zahu Hadid tady nepotřebujeme, aby nám dělala světovou Prahu.

Petr Návrat: Děkuje za dotaz. Jen organizačně, členové Gremiální rady nejsou jen architekti, máme tady pana doktora, historika umění, dokonce rapera. Tohle je zasedání Gremiální rady a členové nemůžou být politici.

Ondřej Boháč: Tam bylo tolik témat, že není možné reagovat na vše. Odpověď na zprávu UNESCO formuluje Ministerstvo kultury, to je tím korespondenčním místem. Ministerstvo kultury na má pracovní skupinu a samozřejmě ptá odboru památkové péče MHMP a města. Návrh některých odpovědí UNESCO poskytne Ministerstvo kultury ke konzultaci. Ministerstvo pak formuluje finální odpověď a odesílá ji UNESCO. Nechám na Vás, jestli je to odborné nebo politické.

Richard Sobotka (občan MČ Prahy 4): Město je prvotně místo pro lidi. Jak je vybalancovaná památková péče a poměr města krátkých vzdáleností, město, kde se dobře žije? Jak bude vypadat to město, které bude fungovat pro ty lidi? Pankrác, přesto, že tam žiju, pro mě moc dobře nefunguje z toho lidského pohledu. Netrápí mě tolik ty výšky, ale

spíš partery, veřejný prostor, propojení mezi tím městem a lidmi. Je to spíš komentář než dotaz.

Lucie Pára (Kancelář strategie a rozvoje, IPR Praha): UNESCO a ICOMOS už několik let po Praze chtějí Management plán toho historického centra. Byla Gremiální rada nějak zapojena do přípravy Management plánu? Jaký je váš názor na doporučení k Management plánu, které figuruje v té poslední zprávě? Ještě odbočím, v Paříži, kde jsem žila 10 let, se staví výškové budovy na levém břehu Seiny, ale je to daleko od centra a toho, co je zapsáno na světové dědictví. Jsou tam s UNESCO ale také v takovém diskuzním konfliktu, protože Paříž nemá nárazníkovou zónu, protože Paříž byla zapsána před velmi dlouhou dobou, kdy se ještě nárazníkové zóny neřešily.

Pavla Melková: V publiku máme jednoho z autorů Management plánu, pana arch. Cikána. Monitorovací zpráva nehodnotí Management plán kriticky z hlediska obsahu. Doporučuje, aby byl Management plán doplněn o konkrétní opatření. Management plán je strategický dokument, který vytyčuje cíle. Kdy a jak a kdo to udělá, to už je výkonná rovina. A samozřejmě otázka, kde se na to vezmou peníze.

Petr Návrat: Už začínáme trochu přetahovat, takže myslím, že to bude poslední dotaz.

Zdeněk Meissner: Za chvíli budeme oslavovat 30tileté výročí. Myslím, že hromadě lidí odlehlo, když odešel bolševik. Přestala lež. Já cítím, že nějakým způsobem se to vrací. Protože někdo, když teď s něčím nesouhlasí, tak jako to bylo tehdy, je ten zlý a negativní. Já s tím nesouhlasím. Bylo tady prezentováno okolí Libeňského mostu. Ten neskutečně nutný most měl být antré do té Libně. Čekám, že na to dojde. Je to nenaplněná historická vize, která byla výborná. Teď se vrátím k tomu, o čem se tady bavíme. Jakým způsobem se postaví Gremiální rada k tomu chucpe, kterým byla ta privátní soutěž, která vlastně popřela, k čemu se tady Praha zavázala? Tančíme mezi vejci, jde se níž a výš. Dva spolužáci pana arch. Lábuse udělali supermrakodrap v Číně, který tyčí výrazně nad mrakodrapovou úroveň. Tam si to mohli lajsnout, ale ne v Praze. Praha je světová památka. V roce 2008 bylo v Senátu velké jednání o Blance, jestli ano a jestli podél hradu. Vystoupili tam pánové Plos a Kněžínek s tezí, že Praha se nesmí rozrůstat do kraje. Místo toho, aby se tato teze už tehdy odmítla, tak se propracovává a ČVUT a IPR dál protlačuje tuto tezi, že hustota města je nějakým způsobem spojená s jeho prosperitou. Jedna otázka je tedy, jak se Gremiální rada staví k tomu zmiňovanému chucpe? Jak to s tou pavědou? Potvrzují názor pana prof. Smetany, já na to (Pankrác, pozn. Aut.) koukám z Letné a je to špatně. Otázka je, jestli Gremiální rada jednat v jiných souvislostech než jen těch architektonických? Protože, to malování, to je až na konci.

Pavla Melková: Hlavním cílem je život ve městě. Cílem není objekt architektury samotné, ale život, který se v ní bude odehrávat. Mám pocit, že to tady celou dobu říkáme a že se o tom bavíme.

Josef Pleskot: Stal jsem se předsedou Gremiální rady také proto, že jsem cítil, že je to orgán, který se tím městem dovede zaobírat komplexně, nejenom architektonicky, nejenom

kompozičně, prostě komplexně. To chci zdůraznit. Jedině v tom komplexním pohledu má smysl o něčem přemýšlet a diskutovat. Debatovat o vizualitě mě opravdu baví až úplně naposled.

Miroslav Cikán (architekt, spoluautor Management plánu): Chtěl jsem potvrdit tu komplexnost jak v činnosti Gremiální rady, tak v dokumentu Management plán UNESCO. Přál bych si, aby už se stal veřejným dokumentem a byl ratifikován radou města. Dokument zůstal za dveřmi a přešlapuje před branami města. Ten dokument má svá úskalí, třeba právě v podobě výškové regulace. Jednou se někdo zavázal k číslu 70m a Metropolitní plán řeší 100m. Postrádám společnou dohodu. Bavíme se o průběhu té křivky od 70m ke 100m, a to Pankrác podle mě potřebuje. Neudělám tam hradbu, ale urbánní kupu, která bude měřítkovým způsobem dotvářet tu kompozici. Samozřejmě, že měřítková kupa má své úskalí. Současné nastavení developerů znamená, že to měřítkové úsilí je gigantické. Měřítko struktury pak znamená i ztrátu detailu a životního prostředí uvnitř města. Tohle je svérázné úskalí, které by mělo být demontováno. Dalším problémem je, že si developeři dělají vlastní urbanistické soutěže na obrovské urbánní celky, které přesahují rámec lokality. To mi přijde absurdní. Požadavky a limity má stanovovat město, nesmí si je stanovovat developer. To je poučení ze všech světových měst, Vídeň toho je příkladem. Napřed musí být urbanistická soutěž v regulích města. Tu si město vyhodnotí a až pak se to rozparceluje jednotlivým developerům. To se tady neděje, město je rozprodané. Jestliže teď začínáme postupovat od konce na začátek, tak se nikdy nedostaneme k cíli, protože není možné přepádlouvat tu developerskou sílu. To je velké negativum Prahy z hlediska přístupů a příležitostí ve srovnání s evropskými městy, s kterými bychom se chtěli srovnávat. V dalších generacích to budeme jen těžko dohánět. Privatizace města je největší nešvar, který se tady stal.

Martina Váchová (tajemnice Gremiální rady): Mám jen komentář k té komplexnosti a příspěvku pana Meissnera. Vámi kritizovaná snaha o větší hustotu města, kterou podle Vás IPR společně s ČVUT protlačuje, tak to je právě na základě toho, že to město vnímáme komplexně, třeba i z ekonomického hlediska. Na základě urbánně-ekonomických analýz můžeme říci, že kvalitativní hustota města je pro město výhodná.

Petr Návrat: Rád bych všem poděkoval a pokusím se shrnout, o čem jsme se tady bavili. Trochu jsme se točili kolem tématu výšek, ale jednoznačně tady padlo, že je nemůžeme řešit samotné. Že např. ty transformační lokality je nutné řešit z více pohledů. Bavili jsme se o vrstvení toho města. Padly názory, že městu to přidává na hodnotě i naopak. Měli jsme tady krásnou diskuzi o tom, co je ten „image“ města, obraz. Jak každý z nás to vnímá jinak. Padlo tady slovo autentičnost, ať už uvnitř města nebo v těch nových rozvojových oblastech, pak téma funkčního mixu a veřejných institucí v těch nových rozvojových čtvrtích. Bavili jsme se o procesech a o jednání uvnitř toho města i vytvoření partnerství s UNESCO. Vysvětlili jsme si tady, že UNESCO nenařizuje, ale opravdu pouze doporučuje, a že je potřeba do toho vtáhnout Ministerstvo kultury opravdu jako toho partnera, protože se jedná o mezivládní instituci. Poslední, co jsem si tady napsal je aktivní úloha města a přesné zadání a kdo se na to má podílet. Omlouvám se, jestli jsem na něco zapomněl. Ještě jednou děkuji členům Gremiální rady, stejně tak jako všem tady v publiku.

5. Přestávka, konec veřejné části

6. Neveřejná diskuze

Josef Pleskot: Vítám vás na dnešním zasedání Gremiální rady. Přehoupnout se z veřejné části do té neveřejné nebude dnes úplně snadné. Protože šíře toho co bylo diskutováno na tom veřejném fóru, byla obrovská, někdy až přílišná. My se musíme vztahovat k tomu reportu UNESCO, kde jeden z bodů je tedy i výšková regulace. Jako Gremiální rada nemůžeme udělat nic jiného než panu řediteli doporučit jak by měl vystupovat a jednat za IPR. Další proces vede až na Ministerstvo kultury, kde se tento náš názor může odrazit. Samozřejmě v rámci toho celkového stanoviska může buď zaznít silněji, nebo méně silněji. Větší váhu naše Gremiální rada v tomto ohledu nemá. Už jednou jsme na Gremiální radě o výškách mluvili. Závěrem toho zasedání bylo připuštění, že Praha má mít ve své struktuře budovy nízké, středně vysoké i vysoké. Abychom na to nezapomněli. Předpokládám, že z toho budeme při dnešní diskuzi vycházet.

Pavla Melková: Mám jen doplnění k minulé radě. Za sebe musím říct, že jsem neměla dobrý pocit z těch závěrů. I když jsem rozuměla tomu, proč se chceme vyhnout příliš konkrétním formulacím, tak jsem měla pocit, že jsou natolik vágní a nicneříkající, že kdyby vůbec nebyly, tak by to bylo úplně stejné. Cítila bych se lépe, kdyby ty naše závěry dnes byly více říkající.

Vladimír Brož: Rád bych na to navázal. Přejde mi důležité, že Ondřej Boháč tady sedí a všechno to poslouchá, případně reaguje. Zároveň by mne zajímalo co se následně děje s těmi vydestilovanými větami.

Ondřej Boháč: Se závěry samozřejmě pracujeme, stejně tak jako s celým obsahem té diskuze. Některá témata byla trochu obecnější, ale dobereme se třeba někdy ke konkrétnějším projektům a tam samozřejmě ten závěr bude muset být formulován konkrétněji. Možná jen není nutné se vždycky tvářit, že za každou cenu máme stejný názor.

Vladimír Brož: To také nejde, od toho tady nejsem. Ještě k té předchozí veřejné diskuzi, nevím, jestli je možné zobecňovat, ale přijde mi, že se pokoušíme navázat na minulost, která je striktně organická, něčím co je naprosto matematické. Reprezentujeme např. plošnou regulaci, kterou vyžaduje systém. Jak ale pracovat s tím, aby se z toho neztratila radost? Ulpíváme na to tom, jestli je to 60-70-80 m.

Lada Kolaříková: Bylo to asi i špatně vysvětleno komisařům. Metropolitní plán přece není jediný nástroj, musí se to dát dohromady se všemi dalšími nástroji. Podle mě výšková regulace na stabilizovaném území není potřeba, to území je již dotvořeno. To, že tam ta regulace je, tomu rozumím, ale mělo by být regulováno jen to, co se rozvíjí. Asi málo vysvětlujeme to, že máme i jiné nástroje a jiné zájmy, které do toho vstupují.

Jan Jehlík: V dějinách je to vrstvené město. Za Karla IV. byla Praha velmi regulována. Rostlé město, to je spíše populární pojem. Je potřeba popsat tu metodu. Jedna věc jsou nástroje, druhá metody. Je to o způsobu uvažování i o tom obraze. Pořád nevím, co máme přesně udělat jako GR.

Kateřina Bečková: Ve stabilizovaném území taky cítíme, že je to zbytečné. Souhlasím s paní Kolaříkovou. Ten rastr na území rezervace je zbytečný. V tom rastru se vždycky dává ta vyšší hladina. Vidím riziko v tom, že majitelé domů se budou chtít dorovnat do té nastavené výškové hladiny v rastru. To chápeme jako nebezpečí. Nikomu to pak nevysvětlíte, proč si nemůže dorovnat ten dvoupatrový dům do čtyř pater, když je to v té regulaci.

Josef Pleskot: Zvyšovat se ale může jen, když je to odůvodněno z hlediska veřejného zájmu a významnosti toho počínu. Tak je to tam uvedeno, ne?

Ondřej Boháč: Je potřeba si přečíst také textovou část regulace, ten obrázek může být značně zavádějící. To co je tam uváděno, nejsou nejvyšší, ale průměrné výšky. Debatu vedeme nad dokumentem, který zjišťujeme, že si vlastně nikdo pořádně nenastudoval. Ten nástroj je nový a posuzuje se to optikou toho stávajícího plánu. Je rozdíl mezi stabilizovaným územím a historickým jádrem, to není totéž. Stávající územní plán vymezuje stabilizované území a podívejme se na to, co se tam reálně děje. To není dobré vysvědčení. Navrhovaná výšková regulace je na to nějakou reakcí.

Jaromír Hainc: Je tam jasně napsáno, že ve stabilizovaných plochách se postupuje s přihlédnutím k okolní zástavbě a podle PSP. Spousta projektů ale dobíhá ještě z doby, kdy PSP neplatily.

Ladislav Lábus: Nechci být přízemní, ale vzhledem k mediální smršti bych se rád té zprávě věnoval ve větší komplexnosti, ne jen těm výškám. Ten alarmismus v médiích je nebezpečný. Smysl cítím v tom, že bychom řekli k jednotlivým doporučením, jestli s nimi souhlasíme. Byla zpochybněna obecnost našich závěrů, ale v té zprávě jsou také obecné závěry. S některými se asi dokážeme ztotožnit. Naposledy jsme tady na téma výšky seděli právě s komisaři. Zajímalo by mě, jestli je záznam z toho, co jsme jim sdělili. Měli bychom to konfrontovat s tím, co se pak dostalo do té zprávy. Protože tam náš hlas tedy nebyl vyslyšen. Mě třeba vadí, že nad 10 pater to vidí jako výškové stavby, to mi přijde jako troufalost toho orgánu. Naše úloha je, že se pak o to může někdo opřít.

Jindřich Smetana: Cítím potřebu se vyjádřit ke všem tématům. Odnáším si jeden dojem, a to je dluh vůči komunikaci. Konfrontace je vedena na bázi totální negace. Abychom se na stejné bázi bavili s veřejností, je tam evidentně velký dluh. Všichni melou své a nemůžeme se k sobě přiblížit.

Josef Pleskot: Udělat nějaké zobecnění, to ani nepředpokládám, že k tomu dojdeme. S výškovou heterogenitou se má neustále pracovat. A kdyby se dříve s tímto principem nepracovalo, tak Praha není na seznamu UNESCO. To je podle mě zásadní tvůrčí princip, s kterým má být v Praze zacházeno. Bavíme se jenom o míře. Snažíme se vytipovat ta nejchoulostivější místa. To ale není zájem jen developerů. Slovo developer by tady v té diskuzi snad ani nemělo zaznívat. Tady je přece snaha o to, aby se město rozvíjelo na důležitých místech. Z této Gremiální rady by mělo vycházet – soustřeďte se na tato místa, protože ta jsou pro rozvoj Prahy důležitá, a tam se chovejte náležitým způsobem. Přece nemůžeme říct, že přes ty pražské kopečky se bude převalovat pořád jedna výška hmoty, která bude konstantní.

Rostislav Švácha: Proč bychom to nemohli říct?

Josef Pleskot: Protože přece celá historická Praha je na tom založená. Je to jeden z fenoménů Prahy. Masa-dominanta-masa-dominanta, ta neustálá pulzace, to je princip politické, společenské touhy. Konfigurace terénu k tomu vybízela.

Vladimír Brož: Představa neustálého zarovnávaní mě děsí. To je dogmatismus. Vtiskování nějakého náboženství lidem, kteří třeba nepotřebují žít takhle podle stejných norem.

Michal Anděl: Já jsem se také zeptal stejně jako pan Švácha. Proč chtějí architekti pořád stavět do výšky? Ty příklady, které jste zmiňoval, to jsou povětšinou kostely, ta obytná část má svou asi intuitivně danou dimenzi a to je několik pater. Ty vertikální formy kostelů a těch městských institucí měly jakési opodstatnění, že směřují výš. Jaké má opodstatnění, že byty pro Jágra nebo nějaké televizní magnáty směřují výš? Co je za tím?

Josef Pleskot: Nechtějí pořád stavět do výšky. Za tím je celá moderní doba. Za tím je Rousseau, za tím je Newton, za tím jsou osvícenci, za tím je potřeba koukání na svět z výšek a do dálek. To je přece v nás. Do toho patří i ta míra zážitků, které musíme mít ve svém životě, abychom byli spokojení.

Rostislav Švácha: Ne, to se pouštíme na šikmou půdu. To je to, co Karl Popper nazývá historicismem. Moderní doba to chce, abychom stavěli do výšky. Proč bychom měli poslouchat tu dobu? Vždyť naším úkolem není tu dobu poslechnout. Máme prostor se rozhodovat svobodně.

Vladimír Brož: Vy jste ale také reprezentant té doby. Spoluvytváříte to dogma, akorát ho vykládáte jinak.

Rostislav Švácha: Říkám jen, že nemusíme poslouchat požadavek doby stavět do výšky.

Jan Jehlík: Možná by tady měli sedět ti lidé z UNESCO. Josefa Pleskota jste chytil trochu za slovo. Mluví o nějakých touhách. Odborná debata o Pankráci je výšky nebo ne – vertikála

nebo horizontála. Rozčiluje mě, že se to vztáhlo jen na ten pentagon. To je uměle vytvořený konstrukt. Tam nemají být vertikály. Mluvíme o kostelech, to jsou vertikální dominanty. Dneska na Pankráci máme vertikály. Pan Švácha říká, nechme to tak, jako torzo. Druhá strana říká, pojďme to dokomponovat a dotvořme to panorama. Upínáme se na jednotlivé projekty a novináři to milují. Já horuji za to, aby tam nebyly vertikální dominanty, protože ty přísluší výjimečným funkcím.

Jindřich Smetana: V těch materiálech si UNESCO nevšimlo toho, co nazýváme kupy. Ta morfologie, to je bytostná vnitřní potřeba se něčeho chytit. Někde vyvýšenina je strašně důležitá, až mystická. Druhá věc je nivelizace. To budeme nivelizovat i ty lidi? Vždyť jsou lidé, kteří jsou individualisté. Určitá potřeba anonymity v množině vede k potřebě vertikály. Nabídka rytmu krajiny je strašně důležitá.

Josef Pleskot: Chtěl bych se vrátit k té kupě, to tak nazvali už naši pradědové. Výšková regulace dneska na Pankráci znamená rozmytí 5 vztyčených prstů. Proto ten náš návrh je neambiciózní a nenápadný, aby přispěl k tomu rozmytí. Takových počinů tam musí přibýt dalších 10. Aby tam nehrála roli jednotlivost, ale bylo to homogenní.

Kateřina Bečková: Já to cítím opačně. Představa rozmytí mi vadí. Beru to jako ohraničenou skupinu. Je to v podstatě ten kontrast. Když to rozvolníte, je to úplně jiný přístup k horizontu.

Ondřej Boháč: Z různých stran vypadá pohled na Pankrác jinak. Z Dívčích hradů to vypadá úplně jinak než od Pražského hradu. Proč by měl být ten pohled z Pražského hradu ten jediný správný?

Kateřina Bečková: V téhle souvislosti je tím správným.

Pavla Melková: Mělo by se stanovit číslo a pojďme si říct, jestli to lze regulovat i jinak. Řeklo se číslo 60-70m. Byl to názor jednoho člověka. Buď to potvrdíme a budeme to umět vyargumentovat nebo ne. Při čtení mě napadlo, že oponenti říkají: my chceme, aby v tom Metropolitním plánu byla nějaká hodnota. Roman Koucký říká: ta hodnota tam je. Oni říkají: ale my jí tam nevidíme. Podobný pocit jsem měla i při čtení té zprávy.

Ladislav Lábus: Byl bych rád, abychom byli konkrétnější. Kde se tam vzalo to číslo 60m? Kontrast je jen akceptováním vztahu, že to nedovedeme zbourat.

Vladimír Brož: Uznávám, že hodně filozofujeme. Kostely čnely z toho důvodu, že je to víra. S průmyslovou dobou kostely nahradily továrny a komíny. Dnes stavíme do výšky kanceláře a obytné věže. Obsah se mění. Obytná věž naplněná rodinami s dětmi, to vnímám jako nejvyšší hodnotu.

Josef Pleskot: Koluje tady konkrétní číslo 60-70m. Problém je jen v lokalizaci. Tu si každou vykládá jinak. Ale nezpochybňujme těch 60-70m. I Central Group se tomu přizpůsobil. Nemůžeme jít cestou kompromisu?

Jindřich Smetana: Měří se to součinem výměry a výšky. Nemusím to zarovnat s tím extrémem.

Josef Pleskot: Je to nějaký limit. Legitimně tu existuje výška, která má hodnotu 60-70m. Pojdme s ní pracovat, jestli je to možné – z hlediska Metropolitního plánu, z hlediska politiky Prahy, z hlediska kompozice. Pro tento konkrétní příklad Pankráce. Na Žižkově se pojdme bavit o jiném čísle. Rohanský ostrov je podle mě marginální problém.

Vladimír Brož: Kolik metrů má návrh na Kavčích horách, který jsme viděli?

Josef Pleskot: 68 metrů.

Jindřich Smetana: Takže se to tam vejde.

Kateřina Bečková: Ale pozor, točíme se v kruhu. Chci to říct úplně objektivně. Před 10 lety byl názor takový, a objevuje se to i v té zprávě, že se dohodli, že na tom pentagon bude 60-70m. To vedle to se neuvažovalo vůbec, že tam budou výškové stavby.

Josef Pleskot: Ale stejně objektivně, s tím důrazem na to slovo objektivně, to říká Ministerstvo kultury ústy Zdeňka Nováka.

Kateřina Bečková: Aha, tak už je mi to jasné.

Josef Pleskot: Ale tohle mě štve. Úplně stejně může říct pan Novák: „Aha, paní Bečková, Klub za starou Prahu.“ Přece se nebudeme takhle osočovat.

Rostislav Švácha: Zdeněk Novák pro nás není autoritou.

Josef Pleskot: Ale je to přeci také ten, který u toho byl také, stejně jako vy.

Kateřina Bečková: Záměrně to falšujeme.

Jindřich Smetana: Proč ty negativismy?

Josef Pleskot: Nedá se také říci, že vy něco záměrně manipulujete?

Kateřina Bečková: Pane architektke, teď jsme se myslím dostali do blbého místa diskuze.

Josef Pleskot: Vy jste to začali, řekli jste: „Zdeněk Novák pro nás není autorita.“

Kateřina Bečková: Dostali jsme se do blbé diskuze, kde jde o váš projekt.

Josef Pleskot: Tady nejde o můj projekt, i když to vypadá, že ho tu obhajují, protože se to k němu velmi vztahuje. Neobhajují svůj projekt, obhajují princip, na kterém ten projekt stojí.

Jindřich Smetana: Kompozice funguje ve všech relacích. Ta kompozice je to první, co musí fungovat a ne to číslo, proboha.

Jan Jehlík: Pojdme to zkusit nějak strukturovat. Ptáme se sami sebe, jak vypadá to území, které má vyšší výšku.

Josef Pleskot: UNESCO použilo moje schéma jako doklad. Možná proto, že nějakým způsobem strukturuje celou tu pláň, z hlediska morfologie, z hlediska horopisu, z hlediska možná i mentálního vnímání. Je vidět, jaké místo tam zaujímá jen ten pentagon, to je prostě třešnička na dortu.

Jan Jehlík: Jen jsem chtěl říct – jedna otázek je o jaké území se jedná, a potom ty metry a co je v Metropolitním plánu.

Lada Kolaříková: Čtete to z té naší strany. Ale oni to čtou tak, že vadí ta výška jako taková a nezabývají se kompozicí. To nemůžu pochopit. Mně přijde, že to vyvažuje. Proto hledáme tu kompozici.

Ondřej Boháč: Rád bych Vám ukázal podklad, na jakém základě UNESCO hodnotilo výškovou regulaci Metropolitního plánu (promítá obrázek, pozn. aut.). Na základě tohoto sdělení byly formulovány závěry. Oni v tom nemůžou mít jasno. Protože UNESCO od nás vždy slyšelo rozporuplné názory ode zdi ke zdi.

Jindřich Smetana: Tohle je přece ale jasný faul (reakce na promítnutý obrázek, pozn. aut.).

Josef Pleskot: Metropolitní plán mluví ještě o Žižkově, i když tam je to o jiném měřítku. V tomhle tom okamžiku je to ta nejnapnutější struna.

Jaromír Hainc: Hovoří se o jiných transformačních územích – např. o Nákladovém nádraží Žižkov, kde máme mít max. 10 pater. IPR Praha tam sám navrhuje dominantu. Existuje studie, je to nějak ekonomicky podloženo a dohoda v tom území je složitá. Pokud to teď zase zkomplikujeme, tak mohou investoři odcházet.

Lada Kolaříková: To asi musíme odmítnout. Přece to nebudeme všechny projekty nad 10 pater posílat na schválení do Paříže.

Jaromír Hainc: Při délce povolovacích procesů nás tohle vrací zase zpátky na začátek. Chtěl bych žít ve městě, které má nějakou ambici. Už teď tam máme schválené některé budovy vyšší než 10 pater.

Josef Pleskot: Praha přece není litomyšlský zámek nebo zámecká zahrada. Praha je hlavní město. Nemůže být na město nahlíženo jako na nějaký artefakt.

Jindřich Smetana: Když jsem viděl obalové křivky kopečků na Pankráci, tak jsem to přijal s potěšením. Protože to určuje ten perimetr. Jakmile si tam dám signál, že to tam měním na něco důležitého. Je jasně definovaný ten širší perimetr, protože když tam nebude nic, tak Praha přijde o ten svůj charakter.

Rostislav Švácha: Proč vám tak záleží na těch věžácích?

Ladislav Lábus: 10 pater není věžák. Sídliště jsou vysoká 8-12 pater. Je to naprosto normální standard, který převládá v zástavbě, která se tady stavěla od 50. let.

Jindřich Smetana: Musí tam být řečeno, že tam jsou i jiné aspekty než jen výška. Tohle je dialog hluchých.

Pavla Melková: I ta zpráva je dialog. Kdyby Praha byla schopná napsat reakci, za kterou si všichni stojí, tak to už je přeci ten dialog. Proč si myslíme, že nebudou ochotní na ten dialog přistoupit? Vy jste nám řekli, co chcete, a my třeba s polovinou věcí nesouhlasíme.

Ladislav Lábus: Ten dialog jsme tady už vedli. Já myslím, že to není dialog hluchých, ale že ho vedeme s těmi, co by nejradši řekli jen 6 pater. Když jsme tady na IPRu řekli, že to nemusí být pentagon, tak to neslyšeli.

Josef Pleskot: Přesto si myslím, že bychom měli zaprvé říci, že tu zprávu bereme jako materiál k dialogu. Dialog musí skončit konsensem, to přece není, že vyhraje my, nebo oni.

Rostislav Švácha: Tak proč jste tak neústupní s těmi věžáky?

Pavla Melková: Tohle už je o něčem jiném.

Lada Kolaříková: V té zprávě je také požadavek, že by v Metropolitním plánu mělo být uvedeno, že nejvyšší zájem je památková ochrana. To přeci ale nemůžeme vůbec přijmout. Všude je v Metropolitním plánu napsáno, že památková ochrana je důležitá, ale nemůžeme říci, že je nadřazena všem dalším politikám.

Pavla Melková: V tom dialogu můžeme říci, že to chápeme, ale že jsou tu další hlediska, která musíme brát v potaz. A chci na to vidět jejich reakci.

Josef Pleskot: Pánové Petře a Ondřeji, vy byste si uměli představit nějaký konsensus?

Petr Hlaváček: Vnímám Metropolitní plán jako nějaký plán v čase a prostoru. Už bychom měli kreslit ty podrobnější dokumentace. Na Pankráci bych vymezil 70m a debatoval bych o

tom, kde to končí. Něco podobného bych udělal na Žižkově. Jestli máme konsensus na studii Petra Hniličky na Rohan, tak bych jim to řekl, že to je už nějaký projednaný konsensus.

Ondřej Boháč: To není odkud kam. To ani není debata o Metropolitním plánu. Ten projekt na Pankráci je hotový. Téma se nesmyslně nafouklo. To podstatné leží v Bubnech, na Žižkově, na Rohanu.

Rostislav Švácha: Nepřipadá mi to tak palčivý problém jako Pankrác.

Pavla Melková: UNESCO si přeje, abychom jim posílali projekty od 10 pater nahoru. Účelné nám to připadá od kolika pater? Je to reakce na konkrétní projekty.

Jaromír Hainc: Je třeba říci, že ty zprávy už Praha posílá. Ty procesy, to jak to probíhá, to mi přijde trochu problematické. Už teď ke konkrétním projektům v rámci IPR požadujeme zákres do 3D. Památková péče tady je aktivní a účastná těch procesů. Je otázka, to tady asi taky nepadlo, že UNESCO nás ještě vyzvalo, ať pracujeme s nástrojem povolování HIA (Heritage Impact Assessment).

Petr Hlaváček: Co si Kateřino a Rostislave myslíte o tom HIA? Zavnímá jsem to, že je to metodika pro země, které nemají ty nástroje památkové péče. Je to proces nějakého posuzování. Otázkou je, aby to nebyla další EIA nebo SEA. Jaký je na to váš názor?

Kateřina Bečková: Nevím, nejsem dostatečně informovaná.

Rostislav Švácha: Z té zprávy UNESCO, kterou pokládám za objektivní a vůbec by se neměla zpochybňovat, jsem nabyl dojmu, že naše památková péče nemá dostatečnou autoritu.

Josef Pleskot: Asi ji někdo špatně reprezentuje.

Rostislav Švácha: Kdyby naše památková péče fungovala dokonale na obou svých kolejkách, žádné UNESCO ani nepotřebujeme. Prahu nechráníme kvůli UNESCO, ale kvůli sobě. Kdyby památková péče fungovala pořádně, tak tady ani nemusíme sedět.

Petr Hlaváček: V tom máme asi úplnou shodu. Málokdo z investorů se v tom vyzná. Na NPÚ máme jednu komise, tam pak druhou. Pomůže tomu to, když řekneme, že budeme dělat HIA?

Rostislav Švácha: Stejně jako Kateřina, já o tom moc nevím.

Petr Hlaváček: Je to hrozně důležitý, protože je to nějaký proces třeba jako EIA, posuzuje nějaké parametry a hodnotu toho památkové prostředí. Myslím si, že když budeme dělat HIA, tak ten povolovací proces zdržíme o další rok.

Josef Pleskot: EIA se dá objektivně vyhodnotit. Dá se vyhodnotit vliv stavby na památku? Nerad bych o tom diskutoval. Opravdu si myslím, že největší problém je v neshodě uvnitř

památkové péče, nezlobte se na mě. Přece nemůžeme říkat, že jeden památkář je mizera a druhý hodný.

Petr Hlaváček: Město musí Ministerstvu říct, že chce funkční smysluplnou památkovou ochranu, aby se nějak rekueroval ten stávající systém.

Josef Pleskot: Musí to stát na věrohodné památkové péči.

Rostislav Švácha: A která z nich je ta věrohodná?

Petr Hlaváček: Je jich tam velmi málo, mají nízké platy a mladí lidé tam vydrží dva roky.

Rostislav Švácha: Bohužel je to tak. Pro mě to jsou ale ty hodnější. To jsme teda zabředli ale už do úplné bažiny. Měl jsem dojem, že Pavla Melková už trochu nastínila možnou cestu, jak se dostat k přijatelnému závěru pro všechny.

Jindřich Smetana: Mohli bychom nahrubo říci, s čím souhlasíme a k čemu máme nějaké připomínky. Poděkovat jim za tu zprávu.

Josef Pleskot: Ještě tu panuje rozpor v pohledu na tu zprávu. Rostislav Švácha říká, že je to objektivní a vyvážený dokument. Já si to tedy nemyslím. Od Ladislava Lábuse slyším, že je to neobjektivní až diktátorský dokument, nebo jak to nazval. V tom bychom také měli mít jasno.

Ladislav Lábus: Je tam několik bodů, s kterými budeme souhlasit.

Josef Pleskot: Ano. Ale je to přeci nekonzistentní materiál.

Jan Jehlík: Dohoda není to, že někdo řekne, že chce, aby to tu Prahu obtékalo a Praha vlastně zůstala tak jak je. Mám jiný názor než pan Švácha, i když mu rozumím. Souhlasím s dynamičtější přístupem. Jsou to prostě různé názory. Druhá věc je, že to také může být špatně přeložené. Ta atmosféra té zprávy, co na mě dýchla, z toho mi bylo zle. Pojdme z toho vypreparovat ta témata, která vysvětlíme nezávisle na tom. Pentagon pro mě není nějaký urbánní tvar, běžný člověk to vůbec nechápe, to nic neznamená. Jaké je na Pankráci to logické území? Ty metry jsou hra. Podstatné je, jakým způsobem bude to město formulováno.

Jindřich Smetana: Začal bych tam, kde je shoda. Tam, kde není shoda, tak bych je vybídnul k následné diskuzi. Hlavní je se nezamotat do emocí. Bojují proti sobě různé frakce. A teď je do toho zatažená ještě veřejnost.

Ladislav Lábus: Jsme poradní orgán IPR. Takže stanovisko by mělo být tímto ovlivněno. Náš názor bude někomu oporou a trnem v oku někomu jinému.

Petr Hlaváček: Dokázalo by prostředí Gremiální rady moderovat nějakou diskuzi třeba s hosty z Klubu za starou Prahu?

Rostislav Švácha: O výškách jsme na půdě IPR chtěli debatovat, ale zatím jsme nebyli schopni zformulovat body. Ve středu bude schůze, na které toto téma přednesu.

Petr Hlaváček: Je potřeba hledat konsensus ve prospěch Prahy. Celý Metropolitní plán potřebujeme daleko víc než nějakou vysokou budovu na Pankráci. Nechci, ale aby výsledkem bylo, že na Pankrác je stavební uzávěra.

Rostislav Švácha: Můžu slíbit, že to Klubu ve středu na radě přednesu.

Josef Pleskot: Klubu za starou Prahu si vážím. Je to občanský spolek. Může promlouvat do věcí neomezeně. Za nic ale nenese zodpovědnost. My máme malou odpovědnost, ale větší než Klub.

Rostislav Švácha: Právě že neseme obrovskou zodpovědnost za to, co se v Praze stane.

Michal Anděl: Nechci se míchat do toho, co má kdo za roli. Cenná ale byla dneska celá ta diskuze a pohledy, které to přineslo. Redukovat to na 60-70m je zúžení pohledu. Musí se zohlednit další společenské a ekonomické aspekty. Ta zpráva mi nepřípadala příliš negativní nebo nějak dominantní. Je v ní spousta věcí, s kterými musím intuitivně souhlasit.

Petr Hlaváček: Nemohly by se předpřipravit body, v kterých máme jednotu a v kterých nemáme? Pak by se mělo svolat jednání s Klubem za starou Prahu. Říct si tam, kde máme jednotu a kde nemáme. Bude tam muset být nějaké rozhodnutí.

Ladislav Lábus: Je tedy potřeba připravit podklad k těm jednotlivým doporučením. K některým kauzám už jsme se v minulosti vyjadřovali, tak to stačí vytáhnout.

Ondřej Boháč: Nápad na debatu s Klubem se mi líbí, přijde mi to sympatické. Jen bych to ještě trochu oddělil. Vy jste pane Švácho řekl moc pravdivou větu, neděláme to kvůli UNESCO, ale kvůli sobě. Kdybychom tu debatu udělali a řekli si dopředu, že jako argument nezazní UNESCO, že to bude debata o výškách, že oddělíme téma UNESCO od těch výšek, tak nám to hrozně pomůže. Rád bych slyšel argumenty, které nebudou obsahovat slovo UNESCO. Třeba nám to otevře oči. Protože značka UNESCO na centrum města působí také negativně. Kdybychom to mentálně oddělily, tak se posuneme do nějaké fáze dál.

Rostislav Švácha: Tato řeč se mi pane řediteli velmi líbí.

Josef Pleskot: Dobře, budeme jednat s Klubem za starou Prahu. Co tohle jednání s Klubem za starou Prahu způsobí mezi památkáři? Máme tady pražské památkáře a NPÚ.

Rostislav Švácha: To není jednání, to bude debata.

Petr Hlaváček: Jedna věc je jednání Gremiální rady, kde je Klub nějak zastoupený. Druhá věc by bylo jednání Gremiální rady s Klubem za starou Prahu. Kdyby to bylo v tom prvním formátu, tak je to úplně v pořádku. Mohla by z toho vypadnout nějaká doporučení, která by se mohla předložit RHMP a byla by podkladem pro jednání s Ministerstvem kultury. Pojďme třeba ty lidi znovu pozvat do Prahy a vysvětlit jim to. Že tam jsou určité věci, které se týkají naší suverenity.

Josef Pleskot: Z toho dnešního dne mám pocit, že skoro ve všem lze nalézt shodu, kromě Pankráce.

Rostislav Švácha: Je to neuralgický bod.

Pavla Melková: Nemohlo by tedy jedním ze závěrů dnes být to, že Gremiální rada vnímá zprávu jako součást dialogu?

Josef Pleskot: Jako výzvu k dialogu.

Jindřich Smetana: V debatě s Klubem za starou Prahu bych pokračoval. Vyvaroval bych se způsobu argumentace: je to pravda vs. není to pravda. Jakmile to přestane být konstruktivní dialog, tak se prohlubuje ta rozštěpenost.

Petr Hlaváček: Přitom bychom měli být všichni pečující.

Jindřich Smetana: Promítáme si do toho bolesti, který cítíme, je to třeba i ten příklad památkářů. Pojďme hledat vyústění, které se může použít politicky. Je to fantastické, že tady Petr Hlaváček s panem ředitelem jsou. Aby tam nebyla ta chaotická bezradnost a oni si to po svém vyřešili jinak.

Petr Hlaváček: Pojďme si říct, že co je přijatelné a co ne. Co kdybychom si tedy ještě jednou sedli v nějakém širším kolektivu. Ještě jedna poznámka, posílat něco na přezkumy do Paříže je frustrující, když jim odpověď na něco trvá 6 až 12 měsíců. Měli bychom najít nějaký jiný systém. Vždycky se to stočí na debatu o Pankráci. Že se ptají na názor pražské pobočky ICOMOS, je přece hrozně potupné.

Ondřej Boháč: Pokud to orgány památkové péče uznají za vhodné, tak ať tak učiní a nějak upraví své procesy. Jestli jsou památkáři nejistí a mají málo nástrojů, nechť tedy používají HIA a ptají se do Paříže. To je jejich věc.

Michal Anděl: Praha je sebevědomé město. Jak je vidět, být na seznamu UNESCO přináší i četné nevýhody. V Českém Krumlově nálepka UNESCO zapříčinila zánik života toho města. Měli bychom odpovědět sebevědomě. Praha se musí rozhodnout ne kvůli UNESCO, ale kvůli lidem, kteří tu budou žít.

Josef Pleskot: Snad bychom tedy měli jen taxativně vyjmenovat ty věci, které nám vadí. Možná i dnes, nebo brzy.

Rostislav Švácha: Ano, ale nebudme k tomu UNESCO nepřátelští.

Petr Hlaváček: Máme společný zájem na vysoké urbanistické kvalitě města. V tom panuje shoda. Je to potažmo i úkol Klubu za starou Prahu, který k tomu má ještě ten svůj akcent. To je ten cíl. V něm je památková péče a pak máme konkrétní příklady, kde buď panuje shoda, nebo se lišíme. Prahu likvidují nejen lodky, ty jsou důsledkem, ale turistický ruch. Skončíme na 4 věcech, na kterých se nedohodneme, a to bude nějaké další téma do debaty. Včera mě dostala ta mediální kampaň. Jedna informace je „kvůli UNESCO musíme celý Metropolitní plán přepracovat,“ druhá pak „jsou tam systémové návrhy, které pomáhají městu, přičemž k diskusi je výšková regulace v památkové rezervaci a čtyři lokality.“ To jsou dvě úplně různé informace a já zásadně nesouhlasím s tou první. To první prohlášení úplně destruuje veškerou práci, která trvá 7 let a měla být dávno odsouhlasená. Ve jménu něčeho, čemu vůbec nerozumím.

Pavla Melková: V čem reagujeme skutečně na Paříž a v čem na český ICOMOS?

Josef Pleskot: Ano, ale pořád mi tady chybí ty závěry.

Rostislav Švácha: Souhlasím s tím, abychom vyjmenovali, na čem se shodneme. Jen bychom tady museli sedět další dvě hodiny.

Ondřej Boháč: Můžeme to rozposlat a udělat hlasování per rollam. Přístupovat bych k tomu bodově. Je třeba obnažit tu debatu o výškách a vyjmout z toho tu debatu o UNESCO a ICOMOS.

Jan Jehlík: Není to jenom péče památková, je to mnohem komplexnější. Použijeme pojem kulturní a ne památková. Památky jsou součástí kultury, kterou respektujeme.

Jindřich Smetana: To byla ta definice ochrana autentického života v autentickém prostředí.

Jan Jehlík: Bacha na to slovo autenticita, ta kultura znamená, že to souvisí s nějakým národem, státem, městem.

Josef Pleskot: Přejdeme tedy k formulaci závěrů. V některých bodech té zprávy se můžeme shodnout podmíněně, v některých vůbec.

7. Formulace závěrů – hlasování

7. Formulace závěrů – hlasování

Gremiální rada bere Zprávu ze společné reaktivní monitorovací mise Centra světového dědictví UNESCO a rady ICOMOS jako výzvu k pokračujícímu dialogu. Nepovažuje ji za hrozbu ve smyslu vyškrtnutí Prahy ze seznamu světového dědictví UNESCO, tak jak o tom informují média. Naopak ji vnímá jako příležitost k vyjasnění postojů hl. m. Prahy.

Gremiální rada má výsostný zájem na vysoké urbanistické a architektonické kvalitě města, stejně jako na péči o kulturní dědictví a kvalitu života obyvatel Prahy. To je cíl, na kterém panuje shoda.

Debata byla podnětná a ukázala na dílčí shodu uvnitř Gremiální rady ve většině bodů a zároveň na polarizaci v některých tématech. Bude tedy vytvořen přehled doporučení, na jehož základě bude provedeno hlasování per rollam.

Hlasování
11/0/0

8. Různé

Další zasedání se uskuteční 6. prosince.

Dne 25.10.2019 zapsala:

.....
Mgr. Martina Váchová, MSc.
tajemnice Gremiální rady IPR Praha

ověřil:

.....
Ing. arch. Josef Pleskot
předseda Gremiální rady IPR Praha